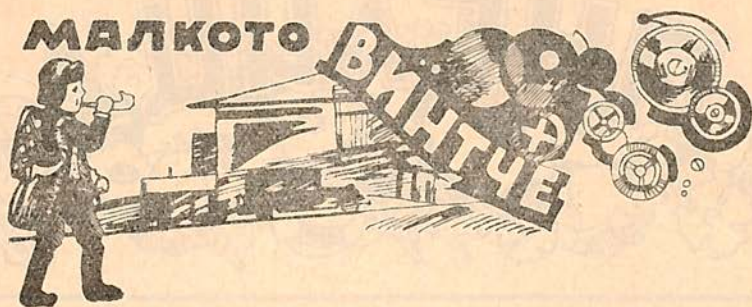

А. Феде.

Малкото винтче.

(Разказъ).

Любчо се връщаше от училище. Духаше студенъ вѣтъръ, но той бързаше и се бѣ стоплилъ, та си разкопча палтото. Да го видѣше майка му, щѣше да му се кара, но сега никой го не виждаше, а пъкъ и приятно му бѣ така да върви. Отъ единъ прозорецъ се бѣ спуснала една хубава ледена шушулка. Да си я захapiшъ. И Любчо неможа да се стърпи. Той я отчупи и лакомо захапа.

Въ кѣщи го чакаше по-голѣма радостъ. Чичо му Петъръ бѣ дошелъ отъ София. Той бѣ механикъ. Продаваше и поправяше всѣкакви часовници, примуси, шевни машини и др. Сега поправяше тѣхния стененъ часовникъ.

— О, Любчо, какъ си чичовото момче? — го посрещна чичо му Петъръ.

Любчо не отговори на чича си, а почна да му се хвали:

— Азъ пъкъ си правя аеропланъ. Скоро ще го пусна да хвърчи!

— Браво! браво! я да го видимъ! каза чичо Петъръ, като нареждаше по масата разни колелца, пружинки и винтчета отъ разглобения часовникъ. Покажи ми твоя аеропланъ да го видя!

— Не, той не е готовъ още, — каза Любчо.

— Бати, Петре, обади се Любчовата майка отъ кухнята, — я ела вижъ примуса ни защо не гори!